

Ні, неправда, що ніч непробудна й незрима,
Але також неправда — цей сяючий тернами шлях.
Просто в місячнім світлі поволі пройшла Катерина
Із дитятком в холодних руках.

І відразу сніги почорніли і проліски білі
Розцвіли; і запахла водою долина і ліс.
Ополонка стара розімкнулась на білому тілі
І глибокі озера жбурнула в коліна беріз.

Наші бідні серця вибухають у місячнім світлі,
І здається мені крізь льоди на Дніпрі,
Що й моє немовля
на шляху
у полатаній свиті
Все кричить і чекає своїх кобзарів.

О, в цю ніч весняну на печальному марші
Цих нещасних жінок, цих убогих сторіч,
Ще ніким не описані, наші трагедії старші,
Але їх імена не проказує ніч.

Підніми ж свої символи із тротуару міського,
Із газетних рядків, де і віра, і страх, —
Щоб здригнулися тіні мистецтва старого
Із дітьми і гвинтівками в мертвих руках!

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська

поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.